

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

Marguerite Kaye

*Melo
pinklėse*

2013 Nr. 2

Knygute.lt

Marguerite Kaye

(Margaret Kei)

MELO PINKLÈSE

Romanas

Versta iš Marguerite Kaye, Rake with a Frozen Heart, 2012

© Marguerite Kaye, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Jurgita Saulytė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2013

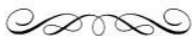
© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-643-6

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Saseksas, 1824 m. gegužė

Ankstyvo vasaros ryto migla dar tik sklaidėsi, kai jis pasuko Torą, savo stiprų juodą eržilą, namų link trumpiausiu keliu per ilgą kukmedžių alėją, juosiančią Vudfildo dvaro sodus. Skaistūs tekančios saulės spinduliai smelkėsi pro aukštų medžių alėją, nutvieksdami žolę tūkstančiais mažyčių rasos deimančiukų. Toro kanopų suardytos velėnos ir šaknų kvapas maišėsi su svaigiu sausmedžių aromatu. Aušo tobulas rytas, neabejotinai gražios dienos pradžia.

Deja, garbusis Pentlando grafas, Gailo baronas ir viso, ką aprėpė žvilgsnis, šeimininkas Reifas Sent Albanas nekreipė dėmesio į gamtos grožybes. Išsekęs po dar vienos bemiegės nakties, išvargęs po spartaus pasijodinėjimo ankstyvą rytą, jis troško tik vieno – kristi į kviečiantį Morfėjo glėbį.

Sustabdęs žirgą, Reifas nušoko ant žemės ir atidarė kaltus vartus, atsiveriančius į žvyruotą takelį, kuris vedė tiesiai į arklides. Aukštas, tobulai sudėtas vyras ir stambus juodas žirgas atrodė įspūdingai; kiekvienas buvo puikus grynakraujis savo padermės pavyzdys, dailiais raumenimis ir pačiame jėgų žydėjime. Reifo oda sveikai spindėjo. Juodi kaip varno, trumpai kirpti plaukai žvilgėjo saulės šviesoje ir pabrėžė nepriekaištingą veido profilį, o skruostikauliai švietė raudonių po nutrūktgalviško šuoliavimo per kalvas. Melsvai juosvas besikalančios barzdos šešėlis tik dar labiau išryškino tvirtą žandikaulį ir akinamai baltus dantis.

Kartą susižavėjusi jauna dama pasakė, kad jis panašus į Baironą. Tokį komplimentą Reifas palydėjo jam įprastu sardonišku kvatojimu. Nors dėl dailios išvaizdos ir didelių turtų buvo laikomas vienu geidžiamiausių aukštuomenės viengungių, netgi pačios ryžtingiausios damos, pasiryžusios jį suvilioti, pasimesdavo nuo abejingo žvilgsnio ir kandaus humoro. O Reifui tai kuo puikiausiai tiko, kadangi antrą kartą susipančioti jis neketino. Vienos santuokos jam per akis visam gyvenimui.

- Mes jau beveik namie, bičiuli, - sumurmėjo jis, plekšnodamas ristūnui per šonus. Toras

atmetė didžiulę galvą ir išpūtė per šnerves debesį šilto oro. Užuot vėl šokęs ant balno, Reifas nusprendė veikiau nužingsniuoti iki namų, nusivilko jojimo švarką ir nerūpestingai persimetė jį per petį. Taip anksti nesitikėjo ką nors sutikti, todėl išjojo be skrybėlės, liemenės ir kaklaskarės. Balti lininiai marškiniai lipo prie prakaituotos nugaros, pro atsegiotą apykaklę buvo matyti apžėlusi krūtinė.

Varteliai be garso atsivėrė, ir Reifas paragino žirgą žengti vidun, bet Toras tik kepštelėjo kanopa žolę ir suprunkštė. Nenusiteikęs žaidimams, Reifas trūktelėjo vadeles, šįkart stipriau, bet eržilas atsisakė judintis.

- Kas tave išgąsdino? - Reifas apsidairė, tikėdamasis pamatyti kiškį arba lapę, spoksančius iš gilaus griovio, tačiau išvydo moterišką batelį. Odinę kurpaitę kiek apibraižyta nosimi, dailiai išlenktą kulkšnij, aptemptą vilnone kojine. Negarsiai šūktelėjęs daugiau iš irzulio negu susirūpinimo, Reifas permetė žirgo vadeles per vartų stulpelį ir prisiartino prie griovio.

Ant nugaros negyva arba be sąmonės gulėjo jauna moteris. Vilkėjo ji iki pat kaklo susagstyta ruda šukuotinės vilnos suknele. Neturėjo nei skrybėlaitės, nei apsiausto, kaštoniniai plaukai išslydę iš segtukų, garbanotų sruogų

galiukai nuo purvo atrodė juodi. Veidas išblyškęs, baltas it marmuras, pamėkliškas. Ant krūtinės gynybine poza sunertomis rankomis ji atrodė kaip kasdieniškai aprengta nedaili kaliausė, prie kurios išvaizdos nederėjo tik ta nepatogiai pasukta koja, kuri ir išdavė jos buvimo vietą.

Numetęs švarką į šalį, Reifas priklaupė ant griovio krašto ir suirzo pajutęs, kaip per jojimo kelnes smelkiasi drėgmė. Moteris nejudėjo, užmerkti vokai nė nevirptelėjo. Pasilenkęs arčiau, jis atsargiai palenkė ausį prie jos veido. Vos juntamas kvėptelėjimas į skruostą išdavė dar rusenančią gyvybę. Pačiuoju už plono riešo, su palengvėjimu apčiuopė nestipriai, bet ritmiškai tvinksintį pulsą. Iš kur ji atsirado? O dar svarbiau, kodėl ji, *po velniais*, guli jo griovyje?

Reifas pašoko ant kojų, nužvelgė žalias dėmes ant kelnių ir ėmė svarstyti, ką daryti toliau. Žinoma, lengviausia būtų palikti merginą čia, grįžti į namus ir atsiųsti porą arklidžių darbininkų ją paimti. Suraukęs kaktą, Reifas vertinančiu žvilgsniu nudelbė gulinčią figūrą. Ne, kad ir kaip ji čia pateko, sąžinė neleis jam taip nueiti. Ji jam priminė Ofeliją. Ypač dėl tos pakreiptos kojos atrodė be galo pažeidžiama.

Be to, ji atrodė tokia mažutė, kad nė neverta kviesti dviejų vyrų, kai jis turi žirgą. Susitaikęs su neišvengiamybe, Reifas pakėlė merginą iš griovio.

- Ačiū, ponija Piters, daugiau nieko. Jeigu prireiks pagalbos, pakviesiu jus.

Vos girdimi žodžiai prasiskverbė pro Henrietos sąmonę. Mergina sudejavo. Atrodė, lyg kažkas spaustų jos kaukolę koku nors viduramžių kankinimo instrumentu. Ji pabandė kilstelėti ranką ir paliesti kaktą, bet ranka nepakluso ir liko gulėti ant krūtinės. Veriančio skausmo pliūpsniai privertė atmerkti akis, bet spalvų sūkurys, kurį išvydo, vėl jas užmerkė. Dabar atrodė, kad galvą kažkas daužo kalvio kūju. Skausmingas tvinksėjimas buvo nepakeičiamas.

Prie kaktos prigludo maloni vėsa, ir skausmas kiek atlėgo. Ji užuodė levandas. Šįkart, kai vėl pabandė pakrutėti, ranka pakluso. Spausdama kompresą, Henrieta vėl pramerkė akis. Pasaulis pakrypo ir aplink ją ėmė suktis kambario sienos. Mergina užsimerkė, giliai kvėpuodama suskaičiavo iki penkių ir vėl ryžtingai atplėšė vokus, priešindamasi pagundai panirti į juodą, raminančią nežinią.

Iškrakmolytos paklodės. Pūkinės pagalvės. Šildyklė palei kojas. Damasto baldakimas. Ji gulėjo lovoje, bet miegamasis buvo nematytas. Židinyje liepsnojo ugnis, dienos šviesa brovėsi pro tarpelį tarp užtrauktų užuolaidų. Kambarys apstatytas elegantiškai ir madingai, sienos šviesiai geltonos, užuolaidos tamsaus aukso spalvos. Ją supykino. *Negali* subloguoti tokioje gražioje aplinkoje! Didvyriškomis valios pastangomis Henrieta sunkiai nurijo seiles ir atsisėdo.

- Jūs pabudote.

Mergina krūptelėjo. Balsas buvo sodrus ir gundantis. Vienareikšmiai vyriškas. Per baldakimą ji jo nematė. Henrieta užsitraukė apklotą iki pat kaklo ir tik tada suvokė, kad vilki tik apatinius. Kompresas nuo kaktos nukrito ant šilkinės lovatiesės. *Liks dēmė*, - išsiblaškiusiai pagalvojo ji.

- Nesiartinkite arba rėksiu.

- Galite rėkti, kiek gerklė neša, - lakoniškai atsakė vyras, - ką jūs žinote, ką aš jums galėjau padaryti.

- Ak!

Jo balse skambėjo juokas, ne grasinimas. Višiškai pasimetusi, Henrieta pelėdiškai sumirk-

sėjo. Paskui, kai regėjimas prasigiedrijo, nurijo seiles. Priešais ją stovėjo gražiausias kada nors matytas vyriškis. Aukštas, tamsus ir tiesiog nepadoriai gražus, tikras Adonis. Juodi it rašalas trumpai nurėžti plaukai atskleidė nepriekaištingai simetrišką kaulų struktūrą. Antakiai kaip varno sparnai. Keistos melsvos, o gal pilkos spalvos atspalvio akys sunkiais vokais. Tarsi dangus audringą naktį. Jis vilkėjo marškiniais, nesiskutęs, bet ištaršyta išorė tik paryškino tobulą kūno sudėjimą. Henrieta žinojo nemandagiai spoksanti, bet negalėjo atplėšti akių.

- Kas jūs? Ką, po galais, veikiate šiame... šiame miegamajame? Su manimi?

Reifas nužvelgė nelaimėlę. Ji spaudė prie savęs apklotą tarsi paskutinę gynybinę užtvarą, dėbojo į jo švarku nepridengtą kūną taip, tarsi jis būtų pusiau nuogas. Jis skaitė jos mintis kaip iš rašto. Neatsispyrė nepaerzinęs.

- Neturiu supratimo. O jūs?

Henrieta nurijo seiles. Toks atsakymas ją pribloškė. Jis atrodė taip, lyg nebūtų spėjęs apsirengti. Ar nusirengti? Ar jis rimtai? Ar jie... ar jis?.. Kaitros banga ir drebulys privertė ją užsimerkti. Ne! *Tai* ji būtų atsiminusi, nors dorai nesuprato, kas *tai* yra, bet buvo tikra, kad

būtų atsiminusi. Tokio vyro nepamirši.

Tai jis ją erzina? Iš po nuleistų blakstienų Henrieta dirstelėjo į jį. Žvilgsniai susitiko, ir ji skubiai nusuko akis. Ne... Graikų dievas nesiliečia iš dausų gundyti jauną panelę, kurios plaukai karo ant nugaros susiviję kaip žiurkės uodega, o kvapas... Henrieta atsargiai patraukė nosimi: taip, niekur nepasislėpsi, nuo jos trenkė užsistovėjusiu griovio vandeniui. Ne, to negalėjo būti, nors jis ir davė suprasti...

Jo žvilgsnis nuslydo prie apkloto, kurį ji laikė suspaudusi po smakru, ir Henrietos skruostus užliejo karštis. Reifo antakiai šoktelėjo į viršų, žvilgsnis surado jos akis. Mergina nuraudo dar skaisčiau. Jautėsi taip, tarsi būtų neišlaikiusi egzamino ir siaubingai dėl to gailėjusis. Gindamasi pakėlė smakrą.

- Kas jūs toks?

Reifo antakiai šoktelėjo aukštyn.

- Ar ne aš turėčiau užduoti jums šį klausimą. Kaip ten bebūtų, jūs mano namų viešnia, nors ir nekviesta.

- Jūsų namuose?

- Taip. Mano namuose, mano miegamajame, mano lovoje. - Reifas laukė, bet, jo nuostabai, pasirodė, kad jaunoji dama liovėsi vaidinusi

drovuolę. – Jūs – Vudfildo dvare, – pridūrė jis.

– Vudfildo dvare! – Didžiulės žemės kaip tik ribojosi su jos darbdavės valdomis ir priklausė... – Gerasis Dieve, tai jūs grafas?

– Taip. Pentlando grafas Reifas Sent Albanas jūsų paslaugoms. – Jis vos pastebimai linktelėjo.

Grafas! Ji miegamajame su liūdnei pagarsėjusių grafu ir kuo puikiausiai suprato, kodėl jis pelnė tokią reputaciją. Henrieta laikėsi įsitvėrusi apklotu kaip gelbėjimosi virvės, kovodama su noru užsitempti jį ant galvos ir įsirausti į prabangius minkštutėlius pūkinius patalus.

– Malonu susipažinti, milorde. Aš esu Henrieta Markham. – Staiga ją pribloškė situacijos absurdiškumas ir ji panorė nusijuokti. – Ar jūs tikras, kad esate grafas... nors ne, žinoma, jei jau sakote, kad esate, taip ir turėtų būti.

Reifo burna persikreipė.

– Esu tikras. Kas verčia jus galvoti priešingai?

– Niekas. Tik nesitikėjau... Žinote, jūsų tokia reputacija... – Henrieta pajuto, kaip rausta jos skruostai.

– Ir kokia gi ta mano reputacija? – jis kuo puikiausiai žinojo, bet manė, kad bus smagu

išgirsti, ką ji pasakys. Kažkodėl jis nenumaldomai troško šokiruoti šią merginą. Sutrikdyti. Galbūt kaltos jos išpūstos ir atvirai žvelgiančios cinamono spalvos akys. O gal kavos?.. Ne, veikia šokolado.

Reifas lyg niekur nieko įsitaisė ant lovos krašto. Henrieta Markham dar plačiau išpūtė akis, bet nepuolė trauktis, kaip jis tikėjosi. Juodu skiriantis atstumas vienu metu atrodė ir per didelis, ir per mažas. Reifas pastebėjo, kad po apklotu jos krūtinė pradėjo kilnoti greičiau.

Pagal visuomenėje priimtus grožio standartus jos nebūtų galima pavadinti gražule. Pirmiausia jai trūko ūgio ir tikrai neatrodė liekna it nendrelė, lūpos pernelyg putlios, antakiai per tiesūs, nosis nepakankamai tiesi, tačiau oda buvo nepriekaištinga. Kai į skruostus grįžo truputis raudonio ir ji nebepanėšėjo į marmurinę statulą, mergina pasirodė... ne, ne graži, bet veikia stubinamai patraukli.

- Kas nutiko, panele Markham, pristigote žodžių?

Henrieta apsilaižė lūpas. Jautėsi kaip pelytė, su kuria žaidžia katinas. Ne, ne katinas. Kur kas pavojingesnis gyvis. Grafas užsimetė koją ant kojos. Ilgos kojos. Jeigu jo vietoje būtų sė-

dėjusi ji, kojomis nebūtų siekusi grindų. Ji nebuvo pratusi sėdėti taip arti vyro. Jautėsi taip... Negalėjo net kvėpuoti. Nebijojo, bet jautė grėsmę. Ar to jis ir siekė? Henrieta atsisėdo tiesiau, kovodama su impulsu nešti kudašių į kitą lovos kraštą, tačiau taip pat ir trikdančiu noru pasislinkti arčiau. Pavojingai arti. Ji nusprendė neleisianti jam paimti viršaus.

- Puikiai žinote, kad apie jus sklando nekokia nuomonė, - pareiškė ji netvirtu balsu.

- O kokias?

- Na, žmonės kalba... - nerasdama žodžių, kas jai nebuvo būdinga, Henrieta nutilo. Ant jo kelnių kelių matėsi žolės dėmės. Ji įsispoksojo į dėmes ir ėmė spėlioti, iš kur jos ten atsirado ir ar turi ką nors bendro su ja. Supratusi, kad grafas sugavo jos žvilgsnį, darsyk nukaito. - Pernelyg nesigilinant, kalba nekaip - nors esu tikra, kad tai nesąmonė, nes negalite būti toks blogas. Be to, neatrodote taip, kaip, mano įsi-vaizdavimu, turėtų atrodyti toks žmogus, - sukaitusi užbaigė ji.

- O kaip turėtų atrodyti toks žmogus? - tramdydamas juoką paklausė Reifas.

Henrieta nurijo seiles. Jai nepatiko jo žvilgsnis. Lyg norėtų nusišypsoti, bet ne....